

OP DOORTOCHT

Vrede en alle goeds!

“Wat staan jullie daar in de lucht te turen?” Die vraag krijgen de leerlingen van Jezus voorgelegd, wanneer ze Jezus nastaren bij zijn Hemelvaart. In het verhaal lijkt het op dat moment heel logisch dat ze omhoogkijken. Jezus is voor hen in lucht opgegaan, aan het oog onttrokken. Je verwacht op zo’n moment een vervolg, dat er nog iets gebeurt, maar niets van dit alles. Pas later, met Pinksteren, ervaren ze dat uit diezelfde lucht de Geest naar hen toekomt. Net zo onvoorstelbaar en onnavolgbaar als het verdwijnen van Jezus. Hoe wonderlijk de rol die de gewone lucht, de hemel bij dit alles speelt.

Als ik wegdroom kijk ik ook weleens die lucht in, naar het blauwe ervan of naar het wolken spel. Soms hopen dat antwoorden of oplossingen zo uit die lucht naar mij toe mogen komen. Want hoe je het ook wendt of keert: in onze beeldvorming is dat toch vaak de plek waar wij God vermoeden. Hoe onterecht misschien ook. Maar wat je van aardse omstandigheden en medemensen niet ontvangt, hoop je wel van God te krijgen.

Het doet mij ook denken aan beelden van mensen in bijvoorbeeld Syrië. Zij speuren ook regelmatig de lucht af. Meer uit eigenbelang, want er kan zo een bommenwerper verschijnen die het leven bedreigt. Nee, het is niet alleen maar zegen wat van boven komt. God heeft meer concurrentie gekregen. Vormde voorheen hooguit

de bliksem van het onweer een gevaar, nu moeten we ook rekening houden met vliegtuigen en drones en straks ook nog met satellieten. De lucht, de hemel heeft aan status ingeboet.

Het doet mij denken aan een jonge vrouw die vertwijfeld de ogen ten hemel slaat. Ze heeft fijn werk, baas prima tevreden, maar ze moet eruit omdat de werkgever geen vaste contracten wil. Kom over drie maanden maar terug. Weg werk, weg droom van een wat ruimer huisje. Dat rotte systeem! Is er dan niemand die in kan grijpen? God nog aan toe! Waar mag zij de hulp van verwachten?

En toch ervaar je steeds weer, dat naar de kant waar mensen verdwenen zijn anderen regelmatig blijven speuren naar hun terugkomst. Daar is hij of zij gegaan; van die kant moet ook de terugkomst te verwachten zijn. Niet verwonderlijk dat wij op stille momenten of bij ons gebed de ogen vaak omhoog richten. Zoals ook Franciscus en Clara dat hebben gedaan. Gericht naar de bron van hun leven, God zelf. Biddend voor de wereld, dankend voor de ontvangen genade, vragend om verlossing.

In de komende maanden heeft ook OFS-Nederland het nodige aan God te vragen. Wij gaan kiezen voor nieuwe besturen. Eerst op landelijk niveau en daarna in alle lokale broederschappen. Naast de inzet en talenten die wijzelf vragen van kandidaten, mogen wij God vragen om zijn Geest. Dat die Geest de nieuwe besturen mag bezielen en beroeren. Om Zijn boodschap met nieuw elan te blijven uitdragen en de levensvormen van Franciscus en Clara met nieuwe inspiratie te blijven leven en verspreiden.

Bij de hemelvaart van Jezus hadden zijn leerlingen het gevoel dat ze alles kwijt waren wat hen vertrouwd en dierbaar was. Zij hadden wel gehoord wat Jezus hen toegezegd had, dat Hij de Geest zou sturen, maar dat te ervaren is toch beter dan alleen woorden. Wij mogen anno 2017 voortborduren op die ervaring. Dat God ver weg mag lijken, maar dat Zijn Geest werkzaam met en in ons wil zijn. In jou en mij. Een luchtig verhaal, maar geen gebakken lucht. Dat wij Hem mogen inademen, blijvend, keer op keer.

Theo Reuling ofs